

GUNNAR EKELOF

Döden

Jag känner de döda i mig, känner dem leva
och känner döden i mig, står inför den
har stått inför den hela livet — undrande
och igenkännande, som vore den gammal
och välbekant för mig, ett ofta genomlidet
Och ser jag på mitt liv är det som om
jag dragits oupphörligen till det
som kommit mina förfäder på skam
och som om det jag ägt i min natur av gott
var det de ägt av gott — en ny kombination
av samma, av omärkligt samma egenskaper
Vem dömer? Inte den som intet vet
av sina döda och av sitt förflutna. Den
som vet och känner att det bränns, i blindo
som ser och vet, fast blind, blott han kan döma
sig själv med insikt i vad målet gäller
Jag dömer mig. Till mycket är jag skuld
men ej till detta: att jag fötts till detta liv:
Har inte valt mig, söker vara mig själv och vet
att detta räknas mig till en förmildring
när nästa liv bestäms och lottas ut.